

Vergaderjaar 2011–2012

32 418

Wijziging van Boek 6 van het Burgerlijk Wetboek en het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering in verband met de normering van de vergoeding voor kosten ter verkrijging van voldoening buiten rechte

C

MEMORIE VAN ANTWOORD

Ontvangen 15 november 2011

1. Inleiding

Met belangstelling heb ik kennisgenomen van de vragen die de leden van de fracties van de VVD, het CDA, de SP, de PvdA, D66 en de SGP over het wetsvoorstel hebben gesteld. Gaarne ga ik hieronder op deze vragen in.

2. Algemeen

De leden van de VVD-fractie vragen of de regering overweegt om kwaliteitseisen aan incassobureaus te stellen, zodat alleen bureaus die aan bepaalde eisen voldoen, actief kunnen zijn op de incassomarkt. Het wetsvoorstel regelt de hoogte van buitengerechtelijke incassokosten. Vastgelegd wordt hoeveel incassokosten aan een schuldenaar in rekening kunnen worden gebracht. Het wetsvoorstel maakt daarbij geen onderscheid door wie de vordering wordt geïncasseerd: door de schuldeiser zelf of door een derde. Iedere schuldeiser heeft recht op nakoming van zijn vordering en kan overgaan tot handelingen om zijn vordering te incasseren wanneer de schuldenaar niet op tijd heeft betaald. De schuldeiser kan zelf proberen de vordering buiten rechte te innen (denk bijvoorbeeld aan een eenmansbedrijfje of een bedrijf met een eigen incassoafdeling) of een derde inschakelen, zoals een incassobureau of gerechtsdeurwaarder. Er is een veelheid aan spelers op de incassomarkt actief, eenieder kan en mag namelijk incassohandelingen verrichten, en er bestaat vrijheid om deze werkzaamheden al dan niet uit te besteden. Deze spelers zijn dan ook niet wettelijk gedefinieerd.

Met het uitgangspunt dat een schuldeiser recht heeft op nakoming van zijn vordering, lijkt niet samen te gaan dat de schuldeiser aan bepaalde kwaliteitseisen moet voldoen om zijn vordering buiten rechte te kunnen innen. Vanzelfsprekend dient de schuldeiser zich redelijk en billijk tegenover de schuldenaar te gedragen (vgl. art. 6:2 BW) en dient hij zich te onthouden van oneerlijke handelspraktijken.

Naast de schuldeiser zelf staan de partijen die zich professioneel begeven op de incassomarkt («die er hun beroep van hebben gemaakt»). Binnen deze groep bevindt zich een beroepsgroep die vanwege zijn ambtelijke

werkzaamheden reeds aan wettelijke regels is onderworpen, namelijk de gerechtsdeurwaarders. Wanneer de gerechtsdeurwaarder incassohandelingen verricht doet hij dat als nevenwerkzaamheid, maar is hij ook voor die werkzaamheid gebonden aan de bepalingen van de Gerechtsdeurwaarderswet en aan de verordeningen van de Koninklijke Beroepsorganisatie van Gerechtsdeurwaarders (KBvG). Ook kunnen als professionele spelers op de incassomarkt advocaten worden genoemd, die tevens aan hun beroepsregels gebonden zijn (vgl. art. 46 Advocatenwet en gedragsregels 1992). Verder zijn er incassobureaus actief. Zij zijn niet vanwege ambtelijke werkzaamheden aan specifieke regelgeving onderworpen. In bepaalde gevallen hebben zij zich wel aan zelfregulering gebonden, zoals bureaus die zijn aangesloten bij de Nederlandse Vereniging van Incasso-ondernemingen (NVI) en die een gedragscode hebben onderschreven. De vraag is of het noodzakelijk is alle professionele incasseerders aan wettelijke kwaliteitseisen te onderwerpen, waardoor de toegang tot deze vrije markt wordt beperkt. Tijdens de plenaire behandeling van het wetsvoorstel door de Tweede Kamer heb ik toegezegd via een afzonderlijk traject deze vraag te bezien. Dit traject is inmiddels in gang gezet. Op 10 november heeft een rondetafelgesprek plaatsgevonden waarbij verschillende delegaties van de incassobranche, het bedrijfsleven en consumentenorganisaties vertegenwoordigd waren. Aan de orde was onder meer de vraag of certificering van de incassomarkt wenselijk en mogelijk is. Ook wordt de incassomarkt op hoofdlijnen in kaart gebracht teneinde de vraag over eventuele certificering te kunnen beantwoorden. Dit heb ik tijdens de plenaire behandeling van het wetsvoorstel in de Tweede Kamer ook toegezegd. Dit onderzoek is momenteel gaande. In het voorjaar 2012 zal ik de Kamer in een brief over de uitkomsten van het overleg en het onderzoek berichten. Dit tijdspad biedt ruimte om nadere inbreng vanuit de incassopraktijk naar aanleiding van het rondetafelgesprek mee te nemen in de brief.

De leden van de fractie van het CDA wijzen op de voornemens van de regering met betrekking tot de griffierechten. Zij vragen of de in het wetsvoorstel gegeven beperking zinvol is, wanneer er ten aanzien van de proceskosten geen drempel ten gunste van de consument zal zijn. Voorop wordt gesteld dat de incassokosten los staan van de griffierechten. De incassokosten worden in de buitengerechtelijke fase gemaakt. In veel gevallen worden zij ook tezamen met het verschuldigde geldbedrag in de buitengerechtelijke fase voldaan. In andere gevallen komt het tot een gerechtelijke procedure. Wanneer het tot een geding komt en de in het ongelijk gestelde partij door de rechter in de kosten wordt veroordeeld, dient hij de proceskosten te voldoen waaronder de griffierechten van de in het gelijk gestelde partij (vgl. art. 237 Rv). De buitengerechtelijke incassokosten zullen ook moeten worden voldaan, indien deze zijn gevorderd.

Het wetsvoorstel zorgt ervoor dat de consument nooit meer incassokosten hoeft te betalen, dan in de wettelijke regeling is vastgelegd. Dat geldt zowel wanneer de vordering buiten de rechter om wordt geïncasseerd, als wanneer het tot een rechtszaak komt. Dat uitgangspunt blijft ook gehandhaafd wanneer naar een ander stelsel voor griffierechten wordt overgestapt. Dus ook onder het nieuwe stelsel van hogere griffierechten is de normering van de incassokosten in het wetsvoorstel zinvol. In het regeerakkoord is opgenomen dat de rechtspraak per 2013 zal worden betaald door degenen die er gebruik van maken. Ter uitvoering van deze afspraak is een wetsvoorstel opgesteld dat voorziet in een stelsel van hogere griffierechten. Onder meer wordt voorgesteld het huidige verschil in tarieven voor de griffierechten tussen rechtspersonen en natuurlijke personen grotendeels op te heffen. Dit heeft tot gevolg dat indien een consument (natuurlijke persoon) door een bedrijf (rechtspersoon) voor de rechter wordt gedaagd en in de proceskosten wordt

veroordeeld, de consument eenzelfde bedrag voor de griffierechten van de in het gelijk gestelde partij verschuldigd is als wanneer hij door een natuurlijk persoon zou zijn gedaagd. Onder het huidige stelsel wordt een consument die als gedaagde betrokken is in een procedure tegen een bedrijf en de zaak verliest, in de hogere griffierechten van het bedrijf veroordeeld. Dat geldt ook als de consument verstek laat gaan. Natuurlijke personen hebben daardoor een verhoogd procesrisico als zij in een procedure tegen een rechtspersoon betrokken raken. Met name in incassozaken, waarbij er al vaak sprake is van een schuldsituatie, kan dit de financiële situatie van de consument verslechteren. Overigens wordt voorgesteld het huidige principe dat een gedaagde in kantonzaken geen griffierechten hoeft te betalen, te handhaven onder het stelsel van hogere griffierechten. Een consument die door een bedrijf voor de rechter wordt gedaagd, is dus initieel geen kosten aan griffierechten kwijt. Indien een consument als eiser zou optreden, bijvoorbeeld omdat hij de vordering betwist en dat aan de rechter wil voorleggen, moet hij wel griffierechten betalen. Voor eisende partijen geldt dat aparte tarieven van griffierechten voor middeninkomens, min- en onvermogens worden voorgesteld. Het wetsvoorstel voor verhoging van de griffierechten is inmiddels ingediend.

Voorts vragen de leden van de CDA-fractie of het mogelijk is op een andere manier dan middels een kwaliteitskeurmerk dan wel een vergunningenstelsel de kwaliteit van de incassodienstverlening te controleren of te bewaken. Ook vragen de leden of het samengaan van rechtsbijstandverzekeraars en deurwaarderspraktijken en het in steeds grotere schaal opkopen van vorderingen ter incasso tot ongewenste ontwikkelingen kan leiden.

Zoals hierboven in antwoord op de vraag van de leden van de VVD-fractie over kwaliteitseisen is aangegeven, zal in een afzonderlijk traject worden gezien of er een noodzaak is met wetgeving de kwaliteit van de incassobranche te verbeteren. Daarbij zal ook worden gekeken naar alternatieven voor een verplicht wettelijk keurmerk of vergunning.

De regering volgt de ontwikkelingen in de markt van gerechtsdeurwaarders kritisch. Om met het oog op de onafhankelijkheid van de gerechtsdeurwaarder ongewenste situaties te voorkomen, heeft de Koninklijke Beroepsorganisatie van Gerechtsdeurwaarders (KBvG) in december 2009 de Verordening onafhankelijkheid gerechtsdeurwaarders vastgesteld (Stcrt. 2010, 8276). Deze verordening is volgens de daarvoor geldende procedure in mei 2010 door de toenmalige Minister van Justitie goedgekeurd (vgl. art. 82 Gerechtsdeurwaarderswet). De verordening houdt onder meer een verbod in van participatie in gerechtsdeurwaarderskantoren door direct of indirect bij opdrachten van een gerechtsdeurwaarderskantoor betrokkenen, zoals rechtsbijstandverzekeraars. Ook mogen derden niet meer dan een minderheidsaandeel in een gerechtsdeurwaarderskantoor hebben. De gerechtsdeurwaarderskantoren die nog niet voldeden aan deze verordening hebben bij de KBvG ter goedkeuring een herstelplan ingediend dat aangeeft op welke wijze en binnen welke termijn alsnog zal worden voldaan aan de verordening. Inmiddels ontwikkelt de KBvG een verordening die meer ruimte moet laten voor deelname door derden zoals rechtsbijstandverzekeraars. Daarbij moet de onafhankelijke ambtsuitoefening van de gerechtsdeurwaarders, ook als het gaat om deelname en zeggenschap door derden in gerechtsdeurwaarderskantoren, blijven worden gewaarborgd. Ik wacht de initiatieven van de KBvG in dit verband af en zal die in het kader van de goedkeuringsprocedure kritisch bezien.

Het opkopen van vorderingen heeft tot gevolg dat tegenover de schuldenaar een andere schuldeiser komt te staan. Overdracht van een vordering (cessie) is op zichzelf toegestaan en geregeld in artikel 3:94 van het Burgerlijk Wetboek. Wanneer bijvoorbeeld een telefoonprovider zijn

vordering verkoopt aan een incassobureau, kan de telefoonprovider niet langer de schuldenaar aanspreken op nakoming, maar zal het incassobureau dat doen. Dit heeft wat betreft de incassokosten geen nadelige gevolgen voor de schuldenaar; ook de nieuwe schuldeiser zal geen hogere incassokosten in rekening kunnen brengen dan op basis van de wettelijke regeling is toegestaan. De incassokosten worden berekend aan de hand van het bedrag dat de schuldenaar aan de oorspronkelijke schuldeiser was verschuldigd. Overigens is het gerechtsdeurwaarders niet toegestaan vorderingen op te kopen in verband met de onafhankelijke uitoefening van hun ambt. De gerechtsdeurwaarder zou anders een eigen belang krijgen bij incasso van de vordering.

De leden van de CDA-fractie vragen verder of een forfaitaire vaststelling van kosten ook zou moeten gelden voor de proceskosten. Zij geven daarbij aan dat onderdelen van de proceskosten, zoals griffierechten, kosten voor de deurwaarder en deskundige, getuigengelden en reis- en verblijfkosten, zonder weerstand op de feitelijke omvang daarvan worden begroot.

De veroordeling in de proceskosten is geregeld in de artikelen 237–245 Rv. Voor de proceskosten geldt dat een deel van de kosten reeds middels een forfaitair tarief worden vastgesteld. Zo wordt voor de kosten van een deurwaarder uitgegaan van een forfaitair tarief per rechtshandeling, dat is gebaseerd op de kostprijs van die handelingen (art. 240 Rv jo Besluit tarieven ambtshandelingen gerechtsdeurwaarders). Voor de griffierechten gelden verschillende vaste tarieven voor verschillende zaken. Ook hier gaat het dus om forfaitaire bedragen. Deze tarieven liggen vast, de kosten worden dus niet op de feitelijke omvang begroot. Ook onder het nieuwe stelsel van griffierechten blijft dit zo. Tot de inschakeling van een deskundige (vgl. art. 194 ev Rv) gaat de rechter in het algemeen alleen over als dit nodig is om in de zaak te kunnen beslissen. In incassozaken is dit normaal gesproken niet aan de orde. Dat geldt ook voor het houden van een getuigenverhoor (vgl. art. 163 e.v. Rv). Slechts noodzakelijk gemaakte reis- en verblijfkosten worden vergoed, voor dergelijke specifieke kosten ligt het vaststellen van een forfaitair tarief niet voor de hand. Overigens geldt voor deze kosten dat zij door de rechter worden getoetst. Dat is anders bij de buitengerechtelijke incassokosten. Deze kunnen ook in rekening worden gebracht en moeten ook worden voldaan zonder de tussenkomst van een rechter, in het buitengerechtelijke traject. De regeling voor de buitengerechtelijke incassokosten is met name van belang voor die incassozaken die niet voor de rechter komen. De redelijkheid van deze kosten kan dan niet door de rechter worden getoetst. Om ervoor te zorgen dat in het buitengerechtelijke traject geen onredelijke kosten in rekening worden gebracht, worden de incassokosten genormeerd. Daarover hoeven partijen niet langer te twisten. Deze genormeerde kosten gelden op grond van de wet ook als redelijk, mocht het toch tot een gerechtelijke procedure komen. Dit bevordert de rechtszekerheid.

De leden van de D66-fractie wijzen op het rapport Voor-werk II dat als leidraad wordt aanvaard voor het vaststellen van incassokosten. De leden van de NVI volgen Voor-werk II, aldus de leden. Zij vragen of dit zelfregulerend mechanisme voldoende is. Ook vragen zij of is gebleken van geluiden die duiden op misstanden, anders dan via de internetconsultatie. Tenslotte vragen de leden op grond waarvan de regering tot de conclusie is gekomen, dat de staffel van Voor-werk II onredelijk zou zijn. Aan de behandeling van dit wetsvoorstel door de Eerste Kamer gaat een voorgeschiedenis met de Tweede Kamer vooraf. In 2006 zijn door de Tweede Kamer vragen gesteld over de hoogte van de incassokosten. Aan de Kamer is toen aangegeven dat een wettelijke regeling van incassokosten niet nodig werd geacht, maar dat de ontwikkelingen nauwlettend

zouden worden gevolgd. Eind 2008 is tijdens een Algemeen Overleg het rapport «Incassokosten, een bron van ergernis» van de Landelijke Organisatie Sociaal Raadslieden (LOSR) besproken, waarin misstanden in de incassomarkt aan de orde zijn gesteld. Een meerderheid van de Kamer heeft toen om een wettelijke regeling van de incassokosten gevraagd (Kamerstukken II 2008/09, 24 515, nr. 144). Mijn voorganger heeft toen wetgeving toegezegd. Er is – gegeven het rapport en de wens van de Kamer – geen verder onderzoek naar misstanden verricht.

Naar aanleiding van de wens van de Kamer zijn de contouren van een wettelijke regeling geschetst. Vervolgens is via het internet over een concept-wetsvoorstel met een concept-besluit geconsulteerd. Uit de internetconsultatie bleek steun voor een regeling die rechtszekerheid brengt over de hoogte van de incassokosten. De meningen van de verscheidene belanghebbenden verschillen over hoe een dergelijke regeling moet worden ingevuld. Zo vonden sommigen het minimumtarief te hoog, anderen te laag.

In de praktijk werd en wordt vaak het rapport Voor-werk II toegepast. Door rechters bij een incassozaak, maar ook in de buitengerechtelijke fase wordt het rapport vaak als uitgangspunt genomen, bijvoorbeeld door incassobureaus. Voor-werk II is echter geen wetgeving, het bevat aanbevelingen aan de rechterlijke macht over hoe zij met incassokosten kunnen omgaan. De rechters, noch de incasseerders zijn aan het rapport gebonden. Er kunnen hogere incassokosten in rekening worden gebracht. Het is daarom op dit moment niet altijd duidelijk wat als redelijke incassokosten gelden. Die rechtsonzekerheid is ongewenst en kan tot onnodige procedures leiden. Ik ben ervan overtuigd dat het wetsvoorstel daarom een belangrijke bijdrage levert in het scheppen van duidelijkheid over de incassokosten. De schuldeiser en de schuldenaar weten van tevoren hoeveel incassokosten in rekening mogen worden gebracht. Ik acht de staffel van het rapport Voor-werk II, die haar waarde in de rechtspraak jarenlang heeft bewezen, niet onredelijk, en daarom heb ik er met de voorgestelde regeling bij aangesloten. Ik heb wel gekozen om de incassokosten te berekenen als percentage van het verschuldigde bedrag. Dit wijkt af van Voor-werk II, waarbij vorderingen van een bepaalde grootte zijn gekoppeld aan één incassobedrag. Zo geldt volgens Voor-werk II voor vorderingen vanaf € 250 tot € 500 een incassobedrag van € 75. Voor vorderingen van € 500 tot € 1 250 geldt een incassobedrag van € 150. Ik zie als nadeel van dit systeem dat men bij een klein verschil in hoogte van de vordering in een volgend incassotarief uitkomt (bijv. bij een verschuldigd bedrag van € 480 zijn de incassokosten € 75; bij een verschuldigd bedrag van € 510 zijn de incassokosten € 150). Een procentuele berekening, waarbij de incassokosten automatisch aanpassen aan de hoofdsom van de vordering, lijkt meer gepast.

De leden van de fractie van D66 vragen waarom de regering de belangen van schuldeisers die de door hen aan het incassobureau betaalde btw moeten afdragen, minder betekenis wil toekennen. De leden vragen in overweging te nemen met het wetsvoorstel te wachten totdat ook het wetsvoorstel verhoging griffierechten aan de orde komt, zodat een allesomvattend beeld van de kostenproblematiek kan worden besproken en beoordeeld.

In de oorspronkelijke regeling van de incassokosten was voorgesteld om in het besluit geen onderscheid te maken tussen btw-plichtige ondernemers en ondernemers zonder btw-plicht. Dit had tot gevolg dat wanneer een schuldeiser een derde inschakelde om incassohandelingen te verrichten en de derde daarvoor btw bij hem in rekening bracht, deze btw voor de schuldeiser als extra kostenpost gold als hij de btw niet kon verrekenen. Voor een dergelijk systeem was gekozen uit het oogpunt van eenvoud van de regeling, waarbij slechts de hoofdsom van de vordering bepalend zou zijn voor de incassokosten. Tijdens de plenaire behandeling

van het wetsvoorstel door de Tweede Kamer is echter kritiek geuit op dit aspect van de regeling. Ik heb toen toegezegd de regeling op dit onderdeel aan te passen, zodat voor niet btw-plichtige ondernemers de vergoeding voor incassokosten wordt verhoogd met een percentage dat gelijk is aan het btw-percentage. Aldus kunnen zij de btw op de schuldenaar verhalen en geldt dit niet als extra kostenpost. Dit sluit aan bij het systeem van Voor-werk II.

Het wetsvoorstel biedt een basis om de incassokosten te normeren. Zo wordt rechtszekerheid geschapen en worden onredelijk hoge incassokosten voorkomen. De regeling voor de incassokosten zal zowel gelden voor het geval dat de vordering buitengerechtelijk wordt geïnd, als voor het geval dat het geding voor de rechter komt. Het wetsvoorstel heeft een grote meerwaarde en ik zie geen noodzaak om de behandeling van het wetsvoorstel uit te stellen en in samenhang met het wetsvoorstel over de griffierechten te behandelen. Het wetsvoorstel over de incassokosten zorgt ervoor dat de vraag of de incassokosten redelijk zijn, niet langer aan de rechter behoeft te worden voorgelegd.

De leden van de D66-fractie constateren dat de regeling geen oplossing biedt voor de incasso van vorderingen uit overeenkomst boven € 25 000, noch voor schadevorderingen op de consument. Zij vragen of dat tot rechtsongelijkheid leidt, waarbij zij verwijzen naar een artikel van Venhuizen¹. Verder stellen de leden dat een schuldenaar bij een vordering boven € 25 000 of bij een schadevordering nog wel een beroep kan doen op artikel 241 en 242 Rv. De leden vragen waarom omtrent het «voorrecht van artikel 241 Rv» een splitsing is gemaakt tussen groepen van te beschermen consumenten.

Vooropgesteld wordt dat ik tijdens de behandeling van het wetsvoorstel door de Tweede Kamer heb toegezegd dat de begrenzing van de normering van vorderingen tot € 25 000 kan vervallen. De regeling zal van toepassing zijn op geldvorderingen ongeacht de hoogte daarvan. Zoals toegezegd aan de Tweede Kamer heb ik over de staffel voor vorderingen van meer dan € 25 000 geconsulteerd. In een consultatiebrief is een voorstel gedaan hoe de berekening van de incassokosten voor deze grotere vorderingen eruit zou kunnen zien. De reacties waren wisselend. Zij zullen worden betrokken bij de aanpassing van het ontwerpbesluit. Schadevorderingen worden van het toepassingsbereik uitgesloten omdat daarbij de hoogte van de vordering vaak niet eenvoudig is vast te stellen. Menigmaal is er discussie over de aansprakelijkheid en de omvang van de schade. De incassokosten zijn dan mede afhankelijk van de mate waarin de vordering al in de buitengerechtelijke fase wordt betwist. In dergelijke gevallen kunnen incassokosten (art. 6:96 lid 2 (c) BW) zich vermengen met de kosten om schade en aansprakelijkheid vast te stellen (art. 6:96 lid 2 (b) BW), waarvoor geen regeling ter normering wordt getroffen.

Er wordt een uitzondering gemaakt voor de gevallen waarin partijen de hoogte van de schadevordering bij overeenkomst hebben vastgesteld. Er is dan geen discussie meer over de hoofdsom van de schadevordering en de incassokosten kunnen dan eenvoudig aan de hand van die hoofdsom worden berekend. De tweede uitzondering geldt voor een verbintenis tot betaling van een geldsom die is omgezet in een verbintenis tot vervangende schadevergoeding op grond van artikel 6:87 BW. In dat geval zal de schadevergoeding gelijk zijn aan de oorspronkelijke geldsom en kunnen de incassokosten eenvoudig worden berekend. Door ook omgezette vorderingen van artikel 6:87 BW onder de regeling te brengen, wordt voorkomen dat schuldeisers hun vorderingen middels dat artikel omzetten in schadevorderingen om de toepassing van de regels voor de incassokosten te omzeilen.

Artikel 241 Rv ziet op het «van kleur verschieten» van incassokosten wanneer het tot een gerechtelijke procedure komt. Dit houdt in dat handelingen waarvoor de regeling inzake de proceskosten een vergoeding

¹ «De verhaalbaarheid van buitengerechtelijke kosten», S.M.A.M. Venhuizen, *WPNR* 2011, 6881.

pleegt in te sluiten, niet voor vergoeding als incassokosten in aanmerking komen. Voorgesteld wordt aan artikel 241 Rv toe te voegen dat de regeling over het van kleur verschieten niet geldt voor de incassokosten die wettelijk worden genormeerd. Omdat de grens van € 25 000 vervalt, zullen dat de incassokosten voor geldvorderingen tot onbepaalde hoogte zijn. Er wordt dus niet langer een onderscheid gemaakt tussen consument-schuldenaren met een vordering tot € 25 000 en consumenten-schuldenaren met hogere vorderingen. Voor beide groepen geldt dat ook wanneer het tot een gerechtelijke procedure komt, de incassokosten conform de wettelijke regeling worden vastgesteld. Dat geldt ook voor de incassokosten van een schadevordering indien de hoogte van die vordering vaststaat. Voor de schadevorderingen waarvan de hoogte niet vaststaat, worden de incassokosten niet genormeerd. Er is geen reden om die incassokosten uit te zonderen van de regel dat ze van kleur verschieten.

Artikel 242 Rv betreft de mogelijkheid voor de rechter om de incassokosten te matigen. De rechter kan overeengekomen incassokosten uitsluitend matigen tot incassokosten die, gelet op de tarieven volgens welke zodanige kosten aan de opdrachtgevers gewoonlijk in rekening worden gebracht, jegens de wederpartij redelijk zijn. Doordat de incassokosten worden genormeerd, komt men in die gevallen aan het matigingsrecht van de rechter niet meer toe. De wet bepaalt immers reeds wat als redelijk heeft te gelden. Door het vervallen van de grens van € 25 000 geldt dat voor de genormeerde incassokosten voor geldvorderingen van onbepaalde hoogte. Dit draagt ook bij aan de rechtszekerheid.

Overigens blijven voor de incassokosten waarover bedrijven onderling in afwijking van de wettelijke regeling afspraken hebben gemaakt, het bepaalde in artikel 241 Rv (van kleur verschieten) en artikel 242 Rv (matigingsrecht rechter) wel van toepassing. Die kosten zijn immers niet wettelijk genormeerd zodat er geen sprake is van kosten als bedoeld in artikel 96, vierde lid, van Boek 6 van het Burgerlijk Wetboek, die in de artikelen 241 en 242 van het toepassingsbereik zijn uitgesloten. Mochten bedrijven onderling afspraken hebben gemaakt over incassokosten, waardoor deze op een onredelijk bedrag uitkomen, dan kan de rechter deze incassokosten matigen. Ook de regel over het van kleur verschieten blijft hier van toepassing voor zover de overeengekomen incassokosten betrekking hebben op handelingen waarvoor de regeling inzake proceskosten een vergoeding pleegt in te sluiten.

Het lid van de SGP-fractie vraagt of vorderingen eerder uit handen zullen worden gegeven aan de gerechtsdeurwaarder en in het gerechtelijk traject belanden, als de toegestane incassokosten ver beneden de kostprijzen zouden liggen, zoals de Nederlandse Vereniging van Incasso-ondernemingen (NVI) stelt. Het lid vraagt of de rechtspraak daarop berekend is. Ik verwacht niet dat het wetsvoorstel ertoe leidt dat een hoger percentage vorderingen in het gerechtelijke traject zal worden afgedaan. Doordat de incassokosten worden genormeerd, behoeft de vraag naar redelijkheid van de hoogte van die kosten niet aan de rechter te worden voorgelegd. Voorts ga ik ervan uit dat voor € 40 een adequaat incassotraject kan worden gevolgd. Dit minimumbedrag sluit ook aan bij Voor-werk II. Het minimumbedrag is dwingend met betrekking tot vorderingen op consumenten. Ik heb begrepen dat bij consumentenvorderingen veel gebruik wordt gemaakt van geautomatiseerde processen, waardoor de kosten omlaag worden gebracht. Bij vorderingen tussen bedrijven onderling kunnen partijen hogere incassokosten overeenkomen. Bovendien krijgt de consument nog een kans om de vordering te voldoen alvorens geconfronteerd te worden met incassokosten. Dit maakt het aantrekkelijk om alsnog binnen 14 dagen te betalen. Ook kan dit het oplopen van de vordering en een gang naar de rechter voorkomen.

Overigens wil ik er op wijzen dat een algemene regeling voor de incassokosten is getroffen met een forfaitair bedrag aan incassokosten. Er is voor een berekenwijze gekozen die gemiddeld voor alle incassozaken tot een redelijk incassobedrag moet leiden. Wanneer er sprake is van een schuldenaar met problematische schulden die hij zelf niet kan oplossen, kan hij zich bijvoorbeeld tot de gemeente wenden voor schuldhelpverlening. Dit kan eventueel uitmonden in een schuldsaneringsprocedure. De consequentie van een forfaitair systeem is dat de vergoeding van de incassokosten waarop aanspraak kan worden gemaakt, de ene keer lager en de andere keer hoger kan liggen dan de daadwerkelijk gemaakte kosten. Ik denk dat het gekozen bedrag van € 40 een redelijk bedrag is dat voortbouwt op de geldende praktijk en in verhouding staat tot het verschuldigde bedrag.

3. Vorderen van buitengerechtelijke incassokosten

Eén kosteloze aanmaning

De leden van de VVD-fractie schetsen de situatie dat door het wetsvoorstel mogelijk meer vorderingen door de schuldeiser zelf zullen worden geïnd omdat de vordering snel met incassokosten wordt verhoogd na één aanmaning. Zij vragen of de regering dit scenario heeft voorzien of heeft beoogd.

Het uitgangspunt dat vorderingen moeten worden voldaan, is niet verlaten. Een schuldeiser mag handelingen verrichten om betaling van het openstaande bedrag af te dwingen. Het wetsvoorstel schrijft voor dat er pas kosten voor die handelingen in rekening kunnen worden gebracht indien de consument is aangemaand en aan de aanmaning geen gevolg is gegeven. Het wetsvoorstel bepaalt niet welke incassohandelingen er verder moeten worden verricht en wie de incasso moet verzorgen, de schuldeiser zelf of een derde.

Het is mogelijk dat schuldeisers naar aanleiding van het wetsvoorstel bepalen de incasso zelf ter hand te nemen, omdat dat voor hen het meest effectieve traject is. Het doel van het wetsvoorstel is om duidelijkheid te verschaffen over de incassokosten en onredelijk hoge incassokosten tegen te gaan, ongeacht wie de inning van de vordering op zich neemt. In die zin maakt het wetsvoorstel bewust geen onderscheid tussen incasso door de schuldeiser zelf en incasso door een derde in opdracht van de schuldeiser. Ook onder het huidige recht kan een schuldeiser een (redelijke) vergoeding voor zijn eigen incassokosten op de schuldenaar verhalen. Voorwaarde voor het zich kunnen beroepen op een vergoeding van incassokosten, is dat er daadwerkelijk kosten zijn gemaakt. Ik verwacht dat schuldeisers een traject kiezen waarmee het innen van hun vordering de grootste kans van slagen heeft. Zij zullen zelf kiezen welke incassohandelingen zij (laten) verrichten en of direct of stapsgewijs de incassokosten in rekening worden gebracht. Het wetsvoorstel perkt die keuzevrijheid niet in.

De leden van de CDA-fractie stellen dat het voor de hand ligt dat crediteuren zelf de eerste kosteloze aanmaning zullen versturen en bij de volgende aanmaningen de volledige incassokosten in rekening brengen. Zij vragen of de regering met deze leden van mening is dat zulks ongewenst is.

Het wetsvoorstel laat de schuldeiser vrij om een zo effectief mogelijk incassotraject in te richten. Er is voor gekozen niet vast te leggen welke incassohandelingen moeten worden verricht en welk bedrag daaraan gekoppeld is. Enkel is bepaald welk bedrag in rekening mag worden gebracht voor het totaal aan incassohandelingen. Dit systeem gaat ervan uit dat incassohandelingen worden verricht maar laat aan de schuldeiser welke dit zijn. Het geeft ruimte om per wanbetaler een zo effectief

mogelijk incassotraject te volgen. Het is mogelijk dat een schuldeiser direct 14 dagen na zijn aanmaning het gehele bedrag aan incassokosten in rekening brengt. Dat betekent nog niet dat de vordering hiermee is geïnd. Ook de schuldeiser zal zich de inspanningen van een gerechtelijk traject willen besparen en de voorkeur geven aan afdoening in het buitengerechtelijke traject. Al is het maar omdat bij toewijzing van de vordering weliswaar veroordeling van de schuldenaar in de proceskosten inclusief griffierechten plaatsvindt, maar dit nog niet betekent dat de schuldeiser deze kosten ook daadwerkelijk op de schuldenaar kan verhalen, bijvoorbeeld omdat de schuldenaar geen geld heeft.

De schuldeiser kan er ook voor kiezen de incassokosten stapsgewijs te verhogen, wanneer hij bijvoorbeeld van mening is dat de schuldenaar dan eerder bereid is het verschuldigde bedrag te voldoen. Het doel van de incassohandelingen is immers dat het verschuldigde bedrag wordt betaald. Ik laat het aan de schuldeiser over om – tegen de achtergrond van de specifieke markt en de persoon van de schuldenaar – een zo effectief mogelijk incassotraject te kiezen.

De leden van de D66-fractie menen dat volgens bestaande incassopraktijk meerdere aanmaningen worden verstuurd, voordat buitengerechtelijke kosten worden berekend. De leden vragen om een reactie op een bericht van de NVI dat het wetsvoorstel ten koste van de bestaande praktijk gaat. De NVI stelt dat aangezien het wetsvoorstel niet voorschrijft welke kwaliteit het incassoproces moet hebben, noch dat incassokosten pas in rekening kunnen worden gebracht als de vordering uit handen is gegeven aan een incassobureau, gevreesd moet worden dat schuldeisers zelf reeds vanaf de tweede aanmaning de volle incassokosten in rekening kunnen brengen. Ik heb er bewust voor gekozen niet vast te leggen welke incassohandelingen moeten worden verricht en welk bedrag aan een bepaalde incassohandeling is gekoppeld. Dat zou tot een vergaand en gedetailleerd ingrijpen in de markt leiden. Ik wil ruimte laten aan een schuldeiser om zelf te bepalen hoe hij de vordering int. De schuldeiser heeft recht op nakoming. Hij kan ervoor kiezen de vordering zelf te innen en daartoe incassohandelingen te verrichten. Niet goed is in te zien waarom een schuldeiser in dat geval geen recht zou hebben op vergoeding van zijn incassokosten.

Naar aanleiding van de schriftelijke opmerkingen van de fracties in de Tweede Kamer is bij nota van wijziging in het wetsvoorstel opgenomen dat een consument-schuldenaar eerst moet worden aangemaand voordat incassokosten in rekening kunnen worden gebracht. De aanmaning moet worden verstuurd na het intreden van het verzuim. De schuldenaar is in dat geval dus reeds te laat met betalen, maar krijgt nog een laatste kans het geldbedrag zonder incassokosten te voldoen. Hij kan dus niet door de incassokosten worden overvallen. Ik acht het niet gewenst verder voor te schrijven welke handelingen moeten worden verricht.

Tarieven

De leden van de VVD-fractie halen de NVI aan, die stelt dat omdat voor € 40 geen gedegen buitengerechtelijk incassotraject kan worden gerealiseerd, vorderingen naar verwachting sneller uit handen zullen worden gegeven aan de gerechtsdeurwaarders. De kosten voor de consument zouden daardoor oplopen. De leden vragen hoe de opvatting van de NVI wordt beoordeeld. De leden van de CDA-fractie vragen aan te geven of de incassotarieven redelijkerwijs kostendekkend zijn en of over de tarieven overleg heeft plaatsgevonden. Het lid van de SGP-fractie vraagt hoe het bedrag van € 40 is onderbouwd. Verder vraagt dit lid naar een reactie op de berekening van de NVI dat het bedrag van € 40 leidt tot een gemiddelde opbrengst van € 21,20 voor de behandeling van één

vordering en naar een reactie op de stelling dat het minimumbedrag minstens € 62 zou moeten bedragen.

Ik verwacht niet dat door het wetsvoorstel meer vorderingen in het gerechtelijke traject zullen belanden. Zoals hierboven aangegeven, verwacht ik dat er voor de genormeerde tarieven, waaronder het bedrag van € 40 voor vorderingen tot € 266,66, een gedegen incassotraject kan worden gevolgd. De consument kan de vordering alsnog binnen 14 dagen na de aanmaning voldoen. Daarna is hij ook incassokosten verschuldigd. Als de wettelijk toegestane incassokosten in rekening worden gebracht weet de consument dat hij alleen maar verliest wanneer het voor een overigens niet-betwiste vordering tot een gerechtelijke procedure komt. Hij heeft er baat bij als de zaak in het buitengerechtelijke traject wordt afgedaan. Ook de schuldeiser zal trachten om de vordering minnelijk te incasseren.

Het alternatief dat de NVI voorstelt is dat er een minimumbedrag van € 62 wordt vastgelegd. De bij de NVI aangesloten incassobureaus passen, indien er niets over de incassokosten is overeengekomen, op grond van de criteria voor het incasso-keurmerk van de NVI rapport Voor-werk II toe en kunnen op grond van die criteria een bedrag van € 25 bovenop het tarief van Voor-werk II rekenen ten behoeve van inname van het dossier. Ik acht een vast minimumbedrag van € 62 niet in een redelijke verhouding staan tot de hoogte van de vorderingen waarvoor het minimumbedrag geldt. Dit zou namelijk tot gevolg hebben dat bij een verschuldigd bedrag van bijvoorbeeld € 60 na de aanmaning een bedrag van € 122 zou kunnen worden gevraagd, een verdubbeling. Een bedrag van € 62 sluit ook niet aan bij de geldende praktijk op basis van Voor-werk II. Ik acht het van belang te benadrukken dat bij een forfaitair systeem niet wordt getoetst of de daadwerkelijke kosten voor de handelingen die zijn verricht overeenkomen met de kosten die worden vergoed. Het vaststellen van een – gemiddeld – redelijk minimumbedrag is dan van groot belang.

Voor de hoogte van de tarieven is aansluiting gezocht bij het rapport Voor-werk II dat door rechters wordt toegepast om de buitengerechtelijke incassokosten vast te stellen. Over een voorontwerp van de regeling is geconsulteerd. Het voorontwerp ging uit van dezelfde tarieven als thans in het ontwerpbesluit zijn opgenomen (15% over eerste € 2 500 van de hoofdsom; 10% over volgende € 2 500, 5% over de volgende € 5 000, 1% over de volgende € 15 000 met een minimumbedrag van € 40). Vanuit verschillende belangengroepen is gereageerd op de consultatie. Door respondenten is verschillend gereageerd op de voorgestelde minimum hoogte van € 40 voor vorderingen tot € 266,66. Zo heeft de NVI, zoals hierboven aangegeven, voor een minimumbedrag van € 62 gepleit. De Consumentenbond heeft aangegeven dat het minimumbedrag van € 40 en het eerste percentage van 15% te hoog zijn. De KBvG heeft (met andere partijen) in een incassoadvies een bedrag van € 45 voorgesteld voor vorderingen op consumenten. De LOSR kon met de voorgestelde rekenwijze instemmen. Gezien de verscheidenheid aan reacties en de belangen die daarbij spelen heb ik besloten dat € 40 een redelijk minimumbedrag is en dat ook de percentages om de incassokosten vast te stellen voldoen aan de redelijkheidseis. Ik denk dat het goed is dat er nu eerst ervaring wordt opgedaan met de voorgestelde tarieven.

Ik wijs er nog op dat door de toegezegde aanpassing van de regeling, voor schuldeisers die een btw-plichtige derde inschakelen voor de inning van de vordering (bijvoorbeeld een incassobureau) maar deze btw zelf niet kunnen aftrekken, geldt dat de incassokosten mogen worden verhoogd met een percentage dat gelijk is aan het btw-percentage ($€ 40 + 19\% = € 47,60$).

De leden van de CDA-fractie vragen of het voor de praktijk duidelijk is hoe met de berekening van de btw-tarieven moet worden omgegaan. De leden van de fractie van D66 wijzen er op dat niet bekend is dat de wijze van btw-verrekening conform het rapport Voor-werk II in de praktijk problemen oplevert. Zij vragen om een reactie.

Op grond van de oorspronkelijk voorgestelde regeling was het voor een schuldeiser niet mogelijk btw voor incassodiensten op de schuldenaar te verhalen, indien hij deze btw niet kon verrekenen. Daarvoor was gekozen in verband met de eenvoud van de regeling. Indien alleen de hoofdsom voor de berekening van de incassokosten van belang is, behoeft met de vraag of de schuldeiser de btw dan wel niet kan verrekenen, geen rekening te worden gehouden. Er bleek echter verzet tegen dit aspect van de regeling. Tijdens de plenaire behandeling van het wetsvoorstel in de Tweede Kamer heb ik daarom toegezegd de regeling aan te passen, zodat schuldeisers die de btw niet kunnen verrekenen, deze op de schuldenaar kunnen verhalen (Handelingen II 2010–2011, nr. 72, item 17, blz. 40). Hiertoe zal het ontwerpbesluit worden aangepast. Daarmee wordt aangesloten bij de huidige praktijk.

Optellen vorderingen

De leden van de D66-fractie wijzen erop dat de regeling over meerdere vorderingen in het voorgestelde artikel 6:96 lid 6 BW problemen geeft bij vorderingen uit duurovereenkomsten, zoals huur. Zij vragen wat precies wordt bedoeld met «meer dan een vordering» in het zesde lid van artikel 6:96 BW. Ook vragen zij over welke termijn het optellen dient plaats te vinden, voordat de vordering ter incasso kan worden gebracht. In het zesde lid van artikel 6:96 BW is een regeling getroffen voor het geval een schuldeiser meerdere vorderingen heeft op dezelfde schuldenaar. Deze vorderingen kunnen voortvloeien uit één overeenkomst (bijvoorbeeld huur) of uit verschillende overeenkomsten (bijvoorbeeld meerdere koopovereenkomsten). Zodra de schuldenaar in verzuim is en de vordering opeisbaar is, kan een schuldeiser aanvangen met het incassotraject. Hij heeft immers recht op nakoming. Wanneer de schuldenaar een consument is, zal er eerst een aanmaning moeten worden gestuurd. In duurovereenkomsten kunnen bepalingen zijn opgenomen over de verschuldigdheid en opeisbaarheid van volgende vorderingen, indien een (maand)bedrag niet is voldaan. Dit kan dus per geval verschillen, afhankelijk van wat is overeengekomen. Artikel 6:96 lid 6 BW bepaalt dat indien een schuldeiser meerdere opeisbare vorderingen heeft op een schuldenaar en hij is het incassotraject voor deze vorderingen niet aangevangen door het sturen van een aanmaning, hij de vorderingen voor de berekening van de incassokosten bij elkaar moet optellen. Als bijvoorbeeld de huur over de maanden januari en februari open staat en de schuldeiser heeft voor geen van die maanden nog een aanmaning verstuurd, moet hij de incassokosten berekenen over twee maanden huur. Indien de schuldeiser het incassotraject voor een verschuldigde termijn wel is aangevangen doordat hij een aanmaning heeft gestuurd, dient hij de incassokosten over de verschuldigde termijn waarvoor hij heeft aangemaand te berekenen. De incassokosten over eventuele volgende opeisbare termijnen, dienen in dat geval separaat te worden berekend. Als de verhuurder een aanmaning heeft gestuurd omdat de huur van januari niet is voldaan, en vervolgens wordt ook de huur over februari niet betaald, dan kan hij de incassokosten voor het innen van de huur van februari berekenen op grond van het huurbedrag van de maand februari. Voor het innen van die maand huur zal hij immers nieuwe handelingen verrichten. Indien hij nog geen handelingen heeft verricht voor de huur van februari en vervolgens ook de huur van de maand maart verschuldigd

wordt, en hij dan tot incasso wil overgaan, moet hij de incassokosten over de maandbedragen van februari en maart tezamen berekenen.

4. Rechterlijke matiging

De leden van de VVD-fractie vragen te beargumenteren waarom aan de rechter zijn matigingsbevoegdheid met betrekking tot incassokosten is ontnomen (artikel 242 lid 2 Rv). De leden van de CDA-fractie vragen of er ten aanzien van de genormeerde bedragen een matigingsbevoegdheid van de rechter bestaat. De leden van de D66-fractie vragen waarom het matigingsinstrument van de rechter niet in tact is gelaten.

Het wetsvoorstel dient om onredelijk hoge incassokosten tegen te gaan en rechtszekerheid te bieden over de hoogte van de incassokosten die in rekening mogen worden gebracht. Hiertoe zullen de buitengerechtelijke incassokosten van geldvorderingen worden genormeerd. De incassokosten zijn forfaitaire bedragen die worden berekend als percentage van de hoofdsom van de vordering. Er is in dit forfaitaire systeem geen plaats voor matiging van de incassokosten door de rechter. Wat in het buitengerechtelijke traject als redelijke incassokosten wordt beschouwd, geldt ook als redelijk indien het tot een geding komt. Wanneer het mogelijk zou zijn dat de rechter de incassokosten lager vaststelt, zou een van de grondslagen van dit wetsvoorstel, namelijk de rechtszekerheid over de incassokosten worden aangetast. Partijen kunnen dan alsnog de redelijkheid van de genormeerde incassokosten in twijfel trekken en het aan laten komen op een gerechtelijke procedure. Dat is niet gewenst en wordt met dit wetsvoorstel voorkomen. Vanzelfsprekend zal de rechter geen incassokosten conform de wettelijke regeling toewijzen indien er in het geheel geen incassohandelingen zijn verricht. Zodra de regeling voor de genormeerde incassokosten van toepassing is, dat wil zeggen voor de gevallen dat de schuldenaar een consument is en voor de gevallen dat het een vordering tussen bedrijven betreft die geen afspraken hebben gemaakt over de incassokosten, kan de rechter de incassokosten niet verder matigen dan de kosten die uit het besluit volgen.

Bovendien kan een rechter thans op grond van artikel 242 Rv overeengekomen incassokosten uitsluitend matigen tot incassokosten die, gelet op de tarieven volgens welke zodanige kosten aan de opdrachtgevers gewoonlijk in rekening worden gebracht, jegens de wederpartij redelijk zijn. Door de wettelijke normering van de maximale incassokosten wordt deze norm voor redelijke bedongen incassokosten ingevuld.

De leden van de D66-fractie wijzen op het probleem van de dubbele incassokosten; de vordering wordt verhoogd met de eigen kosten van de schuldeiser om een vordering te innen (bv. administratiekosten). De leden ontvangen graag een reactie op deze problematiek. De Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak (NVvR) heeft in haar advies in overweging gegeven het matigingsinstrument in tact te laten, aldus de leden. Zij vragen waarom de aanbeveling van de NVvR niet is overgenomen.

De regeling sluit voor de berekening van de vergoeding van de incassokosten aan bij de hoofdsom van de vordering. Het oorspronkelijk aan de schuldeiser verschuldigde bedrag is het uitgangspunt. Daarbij mogen dus niet andere kosten zoals administratiekosten worden opgeteld om de incassokosten te berekenen. Evenmin mogen naast de wettelijk genormeerde incassokosten afzonderlijk administratiekosten in rekening worden gebracht. De vergoeding omvat alle incassohandelingen, ongeacht de omschrijving van de kosten van die handelingen (bijv. registratiekosten, intakekosten, beheerskosten).

5. Tot slot

De leden van de fractie van de VVD vragen om een reactie op de verwachting van de NVI dat de hoeveelheid gerechtelijke procedures als gevolg van het wetsvoorstel zal verdubbelen. De leden vragen of gerechtelijke procedures over niet of te late betaling met name vorderingen tot € 25 000 of juist hogere vorderingen betreffen.

Ik verwacht niet dat er als gevolg van dit wetsvoorstel een toename van het aantal gerechtelijke procedures zal plaatsvinden. Het wetsvoorstel schept zekerheid over de hoogte van de incassokosten die in rekening mogen worden gebracht. Hiervoor hoeft men niet langer naar de rechter te stappen. Ik verwijs naar het antwoord op soortgelijke vragen van de leden van de fracties van de SGP en de VVD.

Voor de volledigheid merk ik op dat ik tijdens de plenaire behandeling van het wetsvoorstel door de Tweede Kamer heb toegezegd dat de begrenzing van de regeling tot vorderingen van € 25 000 kan vervallen. Hierdoor worden ook de incassokosten voor vorderingen tot onbepaalde hoogte genormeerd.

Het aantal handelszaken bij de sector kanton waarbij het gaat om vorderingen van minder dan € 25 000 is meer dan 500 000 per jaar. Het aantal handelszaken bij de sector civiel waarbij het gaat om vorderingen van meer dan € 25 000 betreft ongeveer 60 000 per jaar. Hoewel dit niet allemaal incassozaken betreffen kan uit deze cijfers worden afgeleid dat de meeste vorderingen relatief klein zijn, waarbij het merendeel de grens van € 5 000 niet overschrijdt.

De leden van de CDA-fractie vragen om een reactie op de brief van 30 mei 2011 van de Landelijke Organisatie Sociaal Raadslieden (LOSR).

De LOSR wijst op de regeling in artikel 6:96 lid 6 BW voor het optellen van vorderingen. De LOSR acht de regeling niet toereikend bij termijnbetalingen voor het geval na iedere maand een aanmaning is verstuurd.

De regeling over het optellen van vorderingen ziet op de situatie dat de schuldeiser meerdere openstaande vorderingen op dezelfde schuldenaar heeft, en hij voor geen van deze vorderingen aangevangen is met de incassohandelingen waaronder het versturen van de (kosteloze) aanmaning. In dat geval dient hij de hoofdsommen van de openstaande vorderingen bij elkaar op te tellen en de incassokosten aan de hand van het totaalbedrag te berekenen. Het staat de schuldeiser vrij bij het verschuldigd worden van het bedrag direct met incassohandelingen aan te vangen. Doet hij dit en betaalt de schuldenaar niet op de aanmaning, dan kan hij inderdaad voor deze termijn de daarbij horende incassokosten in rekening brengen. Met tijdige incassomaatregelen kan hij proberen te bewerkstelligen dat de schuld niet verder oploopt.

Van belang is dat van tevoren niet vaststaat hoe groot de totale schuld uiteindelijk zal zijn. Wanneer men de incassokosten aan de totale schuld zou koppelen, zou bij het verschuldigd worden van elke nieuwe termijn de incassokosten opnieuw berekend moeten worden. Dat komt de rechtszekerheid niet ten goede en evenmin de duidelijkheid voor de consument. Ook heeft de schuldeiser inmiddels incassohandelingen verricht, waar een redelijke vergoeding tegenover dient te staan. Ik ben daarom van mening dat de regeling die voorgesteld is in het zesde lid van artikel 6:96 BW voldoet.

De minister van Veiligheid en Justitie,
I. W. Opstelten